

Arrest

nr. 67 157 van 22 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter in vreemdelingenzaken F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Srilankaanse nationaliteit te beschikken, tot de Tamil-bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit Aniyalai in het district Jaffna. Vanaf 1996, toen het leger de controle over het gebied waar u woonde, overnam van de "Liberation Tigers of Tamil Eelam" (LTTE), verstrekte u informatie over de militairen aan de LTTE. Na de wapenstilstand van 2002 deed u openlijk mee met de LTTE, o.a. tijdens demonstraties en kleine aanvallen tegen de militairen. Vanaf 2006 werden de personen die met de LTTE samenwerkten één voor één opgepakt door militairen en door de "Eelam People's Democratic Party" (EPDP). Op 21/04/2007 kwamen de EPDP en de militairen samen naar jullie woning. De deur werd ingetrapt en jullie vluchtten weg uit de woning. U verborg zich in het struikgewas. U keerde niet meer naar huis terug en dook onder in de woningen van vrienden. Uw broer

is sindsdien spoorloos verdwenen. De rest van de familie keerde naar de woning terug. Omdat de EPDP uw vrienden één voor één oppakte en doodde, trok u in januari 2008 naar Poonagari in de Vanni-regio. Daar hielp u de LTTE met voeding en het verzorgen van gewonden. Begin maart 2009 ontvluchtte u omwille van de oorlog de regio en trok naar Colombo. U wou naar Italië gaan. Daarvoor trok u op 15/03/2009 naar Thailand. In augustus 2010 reisde u door naar Maleisië. De reisagent liet er u achter. U verbleef er illegaal en was berooid. In mei 2010 besloot u, omdat het conflict tussen de LTTE en de Srilankaanse overheid was beëindigd en u had vernomen dat mensen van de LTTE werden vrijgelaten, terug te keren naar Sri Lanka. Op 26/11/2010 vloog u naar Colombo. U reisde dezelfde dag nog terug naar huis in Jaffna. U verliet uw woning in Jaffna nooit. Vanaf de eerste dag had u immers schrik dat u zou worden meegenomen voor verhoor als ze er achter kwamen dat u terug was. Op 03/01/2011 kwamen twee leden van de EPDP samen met één militair naar uw woning. Ze namen u mee voor verhoor naar het EPDP-kamp in "Stanley Road." Tegen de middag brachten ze terug naar huis onder de voorwaarde dat u als verrader voor de EPDP ging werken. Vijftien dagen later kwamen mensen van de EPDP u thuis vragen of u informatie had. U had er geen. Op 04/04/2011 namen onbekenden in een witte bestelwagen u van thuis geblinddoekt mee. De volgende dag werd u verhoord over de LTTE. U werd bijna dagelijks verhoord en daarbij geslagen. Tijdens één van de gehoren sneden ze in uw hand met een mes. Ze hielden u vast van 04/04/2011 tot 04/06/2011. In de twee maanden mocht u slechts één keer douchen. U vroeg aan uw verhoorders en folteraars om u te helpen. Daarop eisten ze 1.000.000 Srilanka roepies (6.395,22 euro) van uw vader. Hij kon slechts 700.000 roepies betalen. U werd vrijgelaten onder de voorwaarde dat u hen informatie zou verstrekken. Ze brachten u naar huis terug. Omdat u bang was dat u altijd opnieuw kon worden opgepakt door de EPDP en het leger besloot u het land te verlaten. Op 10/07/2011 reisde u met de bus naar Colombo. Aan de controlepost in Omanthai toonde u uw identiteitskaart. Op 12/07/2011 verliet u per vliegtuig Sri Lanka van op de luchthaven van Colombo, gebruik makend van een paspoort voorzien van uw naam, foto en geboortedatum. Met twee tussenstops reisde u naar België, waar u op 13/07/2011 aankwam. Hier vernam u van uw vader dat er onbekenden bij u thuis kwamen informeren naar u.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een studentenkaart, een militair pasje, een gecertificeerde kopie van een geboorteakte, twee krantenknipsels, een verklaring van de "Grama Niladhari" met vertaling en een verklaring van een "Justice of Peace."

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS wordt vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden verleend. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven dat u wordt geïdoleerd door het leger en de EPDP omwille van uw banden met de LTTE en dit om verscheidene redenen. Eerst en vooral kan er geen geloof worden gehecht aan het feit dat u voor de LTTE spioneerde en er andere activiteiten voor verrichtte en daarmee ook niet aan het feit dat u zou worden geïdoleerd door militairen en de EPDP omwille van uw activiteiten voor de LTTE. Zo was u, ondanks dat u vanaf 1996 tot in 2007 voor de LTTE zou hebben gewerkt en daarbij een tijdlang in het door de LTTE gecontroleerde stuk van de Vanni zou hebben verbleven (CGVS pp. 5, 9, 15), amper op de hoogte over een aantal eenvoudige zaken over de LTTE en de Tamil-strijd. Zo verklaarde u, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, verkeerdelijk dat de LTTE niet over een bank en tv-zender beschikte. Wanneer de laatste parlementaire verkiezingen waren voor u naar Thailand vertrok, welk stemadvies de LTTE daarvoor uitbracht en hoe de mensen uit LTTE-gecontroleerd gebied daarbij konden gaan stemmen, wist u evenmin (CGVS p. 18). Wanneer de laatste "Pongu Tamil" ("Tamil Opstand", grootschalige bijeenkomst) in Jaffna werd gehouden wist u ook niet. Ook kon u geen concrete voorbeelden geven van "hartal" (algemene stakingen) en demonstraties in Jaffna voor u dat district in 2008 verliet (CGVS p. 15). Deze laatste onwetendheid op zich ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van het feit dat u na 2002 samen met de LTTE betrokken was bij demonstraties (CGVS pp. 9, 15). Ook bleef u heel onduidelijk of en hoe u betrokken was bij de kleine aanvallen van de LTTE op militairen na 2002. Enerzijds verklaarde u meermaals dat u daarbij was betrokken en daaraan meedeed maar anderzijds verklaarde u, gevraagd hoe u dan hielp bij deze kleine aanvallen, dat u eigenlijk gewoon toekeek toen u langskwam met de fiets. Concrete voorbeelden van dergelijke aanvallen kon u ook niet echt geven (CGVS pp. 8-9, 15). Over uw spionageactiviteiten voor de LTTE legde u tevens incoherente verklaringen af. U verklaarde dat u gemiddeld één keer per week maar soms één keer per maand opdracht kreeg van Eswaran en Thadralmaran van de LTTE-inlichtingendienst de militaire verplaatsingen en transporten te verkennen. U kreeg hierbij duidelijk instructies zoals dat u moest letten op het aantal militairen, de tijden en de inhoud van de transporten. Echter, gevraagd waarom u zo vaak opdrachten moest krijgen als het telkens dezelfde betrof, veranderde u uw omschrijving van uw betrokkenheid en stelde dat ze u wekelijks vroegen of u informatie had (CGVS p. 16-17). Over deze spionageactiviteiten voor de LTTE verklaarde u dat u, nadat u zat ondergedoken bij vrienden sinds 21/04/2007 dat jullie informatie aan de LTTE bleven geven en

anderzijds dat u niet meer spioneerde voor de LTTE. Daarop verklaarde u dan opnieuw dat u informatie bleef geven (CGVS p. 9).

Tevens legde u onsamenvattende en bevreemdende verklaringen af over uw terugkeer naar Sri Lanka vanuit Maleisië op 26/11/2010. U vond het veilig om na het einde van het conflict terug te keren naar Sri Lanka omdat u in de kranten had gelezen en van Maleisiërs had vernomen dat LTTE'rs werden vrijgelaten. Anderzijds regelde u voor uw terugkeer naar Sri Lanka een reisagent om u veilig door de grenscontrole op de luchthaven te loodsen omdat u vreesde te worden gearresteerd. Desondanks reisde u wel met een document op eigen naam terug naar Sri Lanka, een document dat u in Maleisië werd uitgereikt nadat er eerst naar u was geïnformeerd in Sri Lanka. Tevens verklaarde u dat u vanaf de dag van aankomst in Sri Lanka niet buiten kwam omdat u vreesde te worden opgepakt voor gehoor als geweten was dat u terug was gekeerd. Voorts is het heel bevreemdend te noemen dat, indien u begin maart 2009 Sri Lanka verliet omdat u problemen kende met de militairen en de EPDP, u uw oordeel over de veiligheid louter baseerde op kranten en vooraf geen contact opnam met familieleden of kennissen in Sri Lanka (CGVS pp. 4-5, 10-12). Dit alles versterkt verder de ongeloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven.

De ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt verder bevestigd door het feit dat u op 12/07/2011 Sri Lanka opnieuw verliet met een paspoort op uw naam en met uw geboortedatum erin (CGVS p. 7). Ondanks dat u uw land verliet omdat u problemen kende met de EPDP en het leger en vreesde opnieuw te worden opgepakt door de EPDP en het leger (CGVS p. 14), nam u toch het risico aan de grenscontrole aan te melden met een paspoort op uw naam, met uw geboortedatum en voorzien van uw foto en op weg van Jaffna naar Colombo bood u uw persoonlijke identiteitskaart aan de controlepost in Omanthai aan (CGVS pp. 7, 14). U stelde zich zodoende bloot aan een verhoogd risico op arrestatie. Dergelijk gedrag strookt niet met het gedrag van iemand die zijn land verlaat omwille uit vrees voor schending van zijn fysieke integriteit of zijn leven. Dit bevestigt andermaal de ongeloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven.

Uit wat voorafgaat kan dus worden besloten dat er geen enkele reden is waarom u niet naar Sri Lanka zou kunnen terugkeren. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd.5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op "LTTE". De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd. Er werd werk gemaakt om het hoog aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met "LTTE" in 'High Security Camps' blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot een van de door het "UNHCR" opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met "LTTE", zoals u in uw geval probeerde aan te tonen, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met "LTTE" of daarvan wordt verdacht en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven al werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS daarvan weten te overtuigen van. Bijgevolg kan dan ook niet worden besloten dat u uw land hebt verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève en dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Geneefse Conventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De documenten die u neerlegde zijn niet van dien aard dat ze de beslissing in de positieve zin kunnen ombuigen. Ze weerleggen immers geen van bovenstaande vaststellingen. Uw studentkaart vormt een begin van bewijs dat u aan het "Jaffna Central College studeerde". De gecertificeerde kopie van uw geboorteakte vormt een begin van bewijs aangaande uw identiteit en nationaliteit die niet door het CGVS worden betwist. Het militair pasje vormt een begin van bewijs van uw identiteit. Over de verklaring van de Grama Niladhari wordt opgemerkt dat het document is opgesteld louter op verklaringen van een ander gezinslid, uw vader en op zich enkel een begin van bewijs kan vormen van uw asielmotieven indien het document wordt ondersteund door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Hetzelfde geldt voor de verklaring van een "Justice of Peace." De twee krantenartikelen betreffen overlijdensberichten van personen waarvan u verklaart dat het **vrienden** zijn na wier overlijden u naar Thailand en Maleisië vluchtte (CGVS p. 10). In allebei de overlijdensberichten komt de naam K(...) echter voor als **neef** van de overledene. De familienaam van de persoon met de voornaam K(...) komt er niet in voor, waardoor niet kan worden opgemaakt of de er in vermelde K(...) uw persoon betreft. U toont uw band met de overledenen ook op geen enkele manier aan. De

overlijdensberichten vermelden als doodsoorzaak louter een plots overlijden zonder enige verdere specificatie. Die overlijdensberichten staven dan ook de door u ingeroepen asielmotieven niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich voordoet als een eerste middel, voert verzoeker de schending aan van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij houdt voor dat zijn spionageopdrachten bij de LTTE zeer onregelmatig waren en dat het daarom ook moeilijk is om hierover precies te zijn. Hij stelt dat hij via een aantal documenten kan aantonen dat hij wel degelijk betrokken was in de strijd tussen LTTE en het leger en de EPDP en herhaalt in dit verband kort zijn vertrek naar Thailand en Maleisië waarna hij terugkeerde naar Sri Lanka en er een ondergedoken leven leidde. Hij vervolgt dat de bestreden beslissing en het rapport van het UNHCR voorbijgaat aan de huidige realiteit, met name dat in Jaffna de rechten van de Tamils zowel op cultureel als op religieus niveau nu op systematische wijze geschonden worden. Verzoeker zal hiervan nog de nodige stukken overmaken en wil ook de originele kranten voorleggen waaruit blijkt dat zijn vrienden en familie vervolgd werden en gedood. Verder benadrukt verzoeker dat de commissaris-generaal hem geen enkele tegenstrijdigheid of incoherentie verwijt. Het enkele verwijt dat een bepaalde verklaring niet logisch is, is onafdoende om te stellen dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn. Verzoeker wijst er vervolgens op dat, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing vermeld staat, hij niet met zijn eigen paspoort gereisd heeft. Hij stelt dat dit een lacune is in de bestreden beslissing en dat deze bijgevolg niet redelijk en onzorgvuldig genomen werd.

Overigens is hij van oordeel dat de commissaris-generaal een verkeerde interpretatie geeft aan het UNHCR-document van 5 juli 2010. De situatie is er nog steeds aan het evolueren zodat men nog steeds de nodige voorzichtigheid aan de dag dient te leggen om te stellen dat de situatie in Sri Lanka terug volledig onder controle is. Ook dient worden benadrukt dat de lijst met profielen niet exhaustief zijn. Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal, indien niet voldaan wordt aan de categorieën zoals opgesomd door het UNHCR, niet automatisch het vluchtelingenstatuut mag afwijzen maar het dossier individueel dient te onderzoeken. Hij vervolgt dat de commissaris-generaal eveneens had moeten nagaan of hij ook niet omwille van een andere reden het vluchtelingenstatuut kan bekomen.

2.1.2.1. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing op omstandige en duidelijke wijze uiteengezet dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker aangebrachte asielrelaas, gelet op (i) zijn onwetendheid omtrent eenvoudige zaken over de LTTE en de Tamil-strijd, zijn onduidelijkheden over zijn betrokkenheid bij demonstraties en kleine aanvallen van de LTTE op militairen en de incoherente verklaringen die hij heeft afgelegd over zijn spionageactiviteiten voor de LTTE; (ii) de onsamenhangende verklaringen met betrekking tot zijn terugkeer naar Sri Lanka; (iii) het feit dat hij het risico loopt om zich met een paspoort op eigen naam aan te melden aan een controlepost aan de grens; en (iv) hij geen enkel begin van bewijs van de aangehaalde problemen kon voorleggen.

2.1.2.2. Verzoeker brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen. Hij beperkt zich louter tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het betwisten en vergoelijken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel concrete elementen aan te halen die bovenstaande pertinente motieven weerleggen. Bepaalde vastgestelde leemten, vaagheden en andere ongeloofwaardigheden in zijn asielrelaas, laat verzoeker zelfs onbesproken. Deze motieven van de bestreden beslissing blijven dan ook onverminderd overeind. Ook stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat hij in voorliggend verzoekschrift beweert, verzoeker geen documenten bijbrengt die aantonen dat hij wel degelijk betrokken was in de strijd tussen LTTE en het leger en EPDP. Als dusdanig wordt er dan ook geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.1.2.3. De opmerking van verzoeker dat hij niet met zijn eigen paspoort gereisd heeft, vindt geen steun in het administratief dossier. Zo leest de Raad dat verzoeker verklaard heeft met een paspoort te hebben gereisd dat op zijn naam stond, met zijn geboortedatum erop en voorzien van zijn foto én dat hij op weg van Jaffna naar Colombo zijn identiteitskaart toonde aan de controlepost in Omanthai (stuk 4, verhoorverslag van 4 augustus 2011, p. 7 en 14). Verzoeker stelde zich zodoende bloot aan een verhoogd risico op arrestatie. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan

ook op goede gronden oordelen dat dergelijk gedrag niet strookt met het gedrag van iemand die zijn land verlaat uit vrees voor zijn fysieke integriteit of zijn leven. Dit bevestigt andermaal de ongelooftwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen asielmotieven.

2.1.2.4. De kritiek van verzoeker dat de bestreden beslissing en het rapport van het UNHCR voorbijgaat aan de huidige realiteit in Sri Lanka, weet verzoeker geenszins inhoudelijk te onderbouwen. Hij brengt immers zelf geen andersluidende of recentere informatie bij die een ander licht werpt op de richtlijnen van het UNHCR "*UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka*" van 5 juli 2010 en de appreciatie van de commissaris-generaal dat in het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka het profiel van een Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende is om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming.

Inderdaad is het zo dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht. De Raad stelt vast dat dit *in casu* wel degelijk het geval is en dat daarbij rekening gehouden werd met zowel alle elementen uit verzoekers administratief dossier als met de huidige situatie in zijn land van herkomst. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Waar hij meent in aanmerking te komen voor erkenning op basis van een ander profiel, wijst verweerder er terecht op dat het aan hem is om dit aan te brengen en hierover geloofwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker heeft dit echter niet gedaan. Van een asielzoeker mag nochtans worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aankondigt dat hij nog stukken zal voorleggen om aan te tonen wat er in de realiteit gebeurt en dat zijn vrienden en familie vervolgd en gedood werden, dient te worden opgemerkt dat de Raad tot op heden nog steeds niets in die zin heeft ontvangen.

2.1.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de taal Tamil machtig is. Verder blijkt dat de bestreden beslissing gesteund is op alle gegevens uit het administratief dossier, op objectieve gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.1.2.6. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. In wat zich voordoet als een tweede middel, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij stelt dat op geen enkele wijze kan afgeleid worden hoe de commissaris-generaal "*categorie a, b en c*" onderzocht heeft in hoofde van verzoeker, minstens wordt hierover geen motivering gegeven. Verzoeker vreest bovendien dat artikel 3 EVRM zal geschonden worden indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

2.2.2. Voor zover verzoeker een schending aanvoert van artikelen 3 EVRM, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. De verwijzing naar “*de bijzondere situatie*” in Sri Lanka volstaat niet om aan te tonen dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Het feit dat deze motieven gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.2.3. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER